

IV. 61

Kapsel

Kif i verkstaden.

Öfvertryck ur „Finland“.

Helsingfors.

Wells & Gösö's akademiska boktryckeri.

1891.

I timmermannens verkstad hade ofrid och kif utbrutit. Verktygen, hvilkas uppgift var att endrägtigt och samstämmigt arbeta tillsammans, hade i stället begynt knota, döma och förhäfva sig öfver hvarandra.

„Jag vill påstå“, sade herr doktor Borr, en djupsinnig forskare, „att broder Hyffel i allt sitt arbete går endast ytligt tillväga. Visserligen gör han mycket väsen och, om man endast ser på spånorna, förefaller det som skulle han hafva åstadkommit oändligt mycket — men berör likväl endast ytan. Nej, jag har alldeles förlorat tålmodet med honom. Min princip är att städse tränga djupt in“.

„Jag erkänner er djupa vishet“, genmålde predikanten Hammar, „och jag beundrar er djupt gående förmåga och kraft. Dock torde ni nödgas till-

stå, att ert inflytande inskränker sig till en mycket liten omkrets“.

„Vänta, vänta broder Hammar“ afbröt det lilla spetsfundiga biträdet Spik „ni gör visserligen mycket larm, men af erfarenhet kan jag intyga, att ni i alla fall endast berör hufvudet“.

Tvenne gamla sågar slogo nu på ett rätt betänkligt sätt sina hufvud tillsammans, hvarvid den ena hviskade till den andra mellan de afbrutna tänkerna:

„Jag har redan länge varit otillfredsställd med sakernas nuvarande tillstånd i vår verkstad. I min tid hette det alltid: långsamt, men säkert. Jag har sannerligen icke väntat att se ett bräde inom några få ögonblick förvandladt till en mängd mindre stycken. Fram och tillbaka, fram och tillbaka, — så arbetade jag min väg genom brädet, tills den ena fibern efter den andra gaf efter. Ja, det var hårdt och mödosamt arbete. Men nu! —

nu har man maskiner och storartade inrättningar, så att inom några minuter detsamma uträttas, som hade erfordrat en timmes tid, om man gått tillväga som man förut riktigt gjorde“.

„Nå, nå käre såg“, sade vännen Stämjärn, „vi känna edra åsichter redan länge. Mig synes, att man framför allt bör göra klart för sig, på hvilket sätt man ernår de största resultaten. Predikanten Hammar har blifvit skarpt kritiserad; men jag måste tillstå, att jag, som länge arbetat under hans ledning, känner hans tungt vägande argument, äfvensom den utomordentliga verkan af hans kraftiga språk. Intet af hans hugg förfelar sitt ändamål“.

Hästsko, som tillfälligtvis befann sig i verkstaden, blandade sig härvid i samtalet: „Också jag erkänner herr Hammars kraft, men ojämförligt mera har jag fått mottaga af vår predikant Blåsbälg. Värme är det som vi behöfva. Värme uppmjukar motspanstiga

hjärtan. O, hvad vore jag, om icke denne med sin andedrägt blåst på elden, som gjorde mig glödande“.

Ett allmänt bifallssori följde på dessa ord: „ja värme, värme behöfva vi“.

Den ärevördige prof. Slipsten, hvilken just var sysselsatt med att hvässa förståndet på några unga yxor, rörde sig omkring sin axel och yttrade: „Ursäkta mina herrar, värme är icke tillräckligt. Om ett verkligen dugligt arbete skall presteras räcker icke värme till. O, jag har stor erfarenhet och har redan sett mången gnista spraka, som slutligen tände blott en smula fnöske. Noggrannhet, skärpa, politur och fin bildning i ordets mest omfattande betydelse äro för hvarje verktyg oundärliga, om det vill uträtta något dugligt“.

Mången betydelsefull blick föll härvid på den redbare broder Skrufståd, en visserligen alldeles obildad, men genomtrogen och verksam arbetare. „Jag bemödar mig“, sade denne helt

okonstladt, „att gripa allting, som kommer i min väg, rätt hjärtligt fast och hvad jag en gång håller fast, släpper jag icke igen så lätt. På sådant sätt har redan mångt arbete lyckats mig“.

De båda vännerna Vinkel och Tumstock, hvilka dittills tigande legat på sin plats, kände sig nu manade att inflika några ord till förmaning. De uttalade därvid den farhågan, att mången i osund ifver går för långt. „Så länge vi kunna påminna oss“, menade de, „har ingen verkat med framgång, om han icke noga hållit sig på pliktens rätta linje“.

„Jag har likväl slagit in mången spik, utan att därvid hafva följt någon uppgjord plan“ sade broder Hammar sakta för sig själf, och tycktes därvid alldeles glömma, att en högre hand ledt honom.

I detta ögonblick öppnades dörren och „timmermannens son“ trädde in i

sin verkstad. Genast förstumnades verktygens ordstrid, under hvars fortgång alls intet arbete hade blifvit för rättadt. Men i mästartens närvaro var allt snart i verksamhet och arbetet fortgick muntert och endrägtigt.

Mästaren var just sysselsatt med att förfärdiga en modell till ett tempel. Under hans vana hand skred arbetet ogonskenligen allt mera mot sin fulländning och hvarje verktyg gjorde utan invändning det arbete, till hvilket det samma behöfdes. Såg och hammare, hyfvel och borr, slipsten och skrufstäd, funno alla användning. De läto nu all åtskilnad fara och den ena lemnade villigt plats för den andra, allt efter som arbetets fortgång kräfde. Och så växte verket under den oförliknelige mästartens visa och skapande hand till ett härligt och fullkomligt tempel.

